

УДК 347.77

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2023.2.34>**К. З. Пирцхалава**аспірант
Університету митної справи та фінансів

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ НЕЗАКОННОГО ВИКОРИСТАННЯМ ТОРГОВЕЛЬНИХ МАРОК У ДОМЕННИХ ІМЕНАХ

Стаття присвячена питанню неправомірного використання торговельних марок у доменних іменах та негативному впливу цього явища на правовласників та споживачів. Стаття спрямована на привертання уваги до проблеми незаконного використання торговельних марок у доменах та пошуку шляхів її вирішення. Актуальність дослідження полягає у зростаючій загрозі незаконного використання торговельних марок у доменних іменах в мережі Інтернет, що може мати серйозні негативні наслідки для різних сторін, включаючи компанії, споживачів і суспільство в цілому. Ця стаття спрямована на вивчення та аналіз проблематики цього явища, а також виявлення шляхів захисту прав власності на торговельні марки в онлайн-середовищі. У статті розглядаються такі аспекти, як визначення та класифікація незаконних доменних імен, їх вплив на бізнес та репутацію компаній, аналіз законодавства, що регулює цю проблему. Дослідження покликане розкрити головні виклики, які постають перед бізнесом та державними органами у процесі боротьби з незаконним використанням торговельних марок у доменних іменах. У статті запропоновані рекомендації щодо ефективного захисту прав власності на торговельні марки в цифровій сфері. У статті також розкрито поняття «доменне ім'я» та досліджено зв'язок домену із об'єктами права інтелектуальної власності, зокрема торговельною маркою. Наведено визначення поняття «кіберсквотинг». Проаналізовано основне призначення домену та його цінність. Запропоновано підхід до визначення правової природи доменного імені. Висвітлено питання комерційної цінності доменного імені. У статті проведено стислий порівняльний аналіз доменного імені і торговельної марки. Проаналізовано національну судову практику з питань вирішення доменних спорів та наведено практичні приклади захисту прав на торговельні марки в цьому контексті. Розглянуто альтернативні шляхи розв'язання доменних спорів, зокрема адміністративну процедуру UA-DRP (Ukrainian Domain Name Dispute Resolution Policy), яка може стати корисним інструментом для захисту правовласників та вирішення суперечок, пов'язаних із доменними іменами, без необхідності ініціювання судового процесу. Висвітлено переваги та недоліки зазначеної процедури вирішення спорів, пов'язаних із незаконним використанням доменного імені. Досліджено також прогалини правового регулювання інституту доменних імен в Україні та запропоновано шляхи їх вирішення. Стаття може бути корисною для науковців, студентів юридичних факультетів, практикуючих юристів, винахідників та всіх, хто цікавиться інтелектуальною власністю або стикається із нею у практичній діяльності.

Ключові слова: торговельна марка, знак для товарів і послуг, інтелектуальна власність, домен, доменне ім'я, доменні спори, судова практика, використання торговельної марки.

Постановка проблеми: Сучасний етап розвитку економіки утворив багато складнощів у сфері інформаційного простору, зокрема й у мережі Інтернет. Однією з найпоширеніших сучасних проблем є питання неправомірного використання торговельних марок в мережі Інтернет. Це

насамперед обумовлено тим, що стрімкий розвиток електронної комерції актуалізував питання обрання власниками бізнесу доменного імені, оскільки ведення господарської діяльності в мережі передбачає створення веб-сайту, існування якого неможливе без реєстрації домену - імені, що використовується для адресації комп'ютерів і ресурсів в Інтернеті [1].

З розвитком мережі Інтернет доменне ім'я фактично перетворилося на засіб, що виконує функцію торговельної марки – дає можливість відрізнити товари і послуги одного виробника від товарів і послуг іншого. Під час пошуку інформації щодо товару або послуги потенційний споживач запитує назву бренду або компанії, а далі перенаправляється на відповідний веб-сайт. Трафік у мережі Інтернет допомагає залучити потенційних покупців та збільшити обсяг онлайн-продаж, а тому доменне ім'я може мати значну комерційну цінність.

Для прикладу, найдорожчі домени належать до найпопулярнішої доменної зони – .com. Так, були продані домени MM.com за \$1,200,000 у 2014 році, Power.com за \$1,261,000 у 2014 році, eBet.com за \$1,350,000 у 2013 році, Cameras.com за \$1,500,000 у 2006 році, We.com за \$8,000,000 у 2015 році, Sex.com за \$13 млн у 2010 році тощо [2].

Цілком логічно, що домен має асоціюватися у відвідувачів Інтернет-ресурсу із певним брендом або виробником товарів чи надавачем послуг, адже це надає можливість ідентифікувати певного гравця на ринку з-поміж конкурентів, полегшує пошук необхідного ресурсу звичайним користувачам, сприяє популяризації комерційного найменування та надає інші переваги як власникам такого ресурсу, так і самим споживачам.

При цьому правильне обрання доменного імені безпосередньо здатне вплинути на відвідуваність Інтернет-ресурсу та, як наслідок, на успішність бізнесу в мережі.

Але, така ситуація має і зворотній бік – зростає кількість порушень у сфері права інтелектуальної власності, зокрема набуває поширення незаконне використання у доменному імені торговельної марки, права на яку належать іншій особі.

Такі дії здатні завдати шкоди не лише правовласнику, - порушники, навмисно чи несвідомо, отримують неправомірні переваги, паразитуючи на репутації відомого бренду, завдають репутаційних і реальних фінансових збитків власникам торговельної марки, але й можуть призвести до введення в оману споживачів, спонукаючи їх до придбання товару чи послуги, використовуючи при цьому хибне уявлення

такого споживача про продавця товарів чи надавача послуг.

З огляду на зазначене, **актуальність даної теми** обумовлена необхідністю висвітлення прогалин і дефектів чинного законодавства України у сфері захисту торговельної марки в мережі Інтернет, а також розкриття альтернативних шляхів розв'язання доменних спорів.

Схожі питання свого часу порушували такі науковці та практикуючі юристи й патентні повірені як Рузакова О.А., Кудрицька К., Тарасенко Л. та інші. Висновки, зроблені згаданими авторами, заслуговують на увагу та становлять теоретичну базу для подальших наукових досліджень у цій сфері.

Метою даної статті є комплексне дослідження сучасного стану правового регулювання використання торговельних марок в мережі Інтернет.

Виклад основного матеріалу. Найчастіше суперечки, пов'язані із доменами, відбуваються через те, що володільці веб-сайтів порушують права власника зареєстрованої торговельної марки, відтворюючи словесну торговельну марку у своєму доменному імені. Такий вид правопорушення іменується терміном «кіберсквотинг». Для розуміння природи цих спорів доцільним буде визначитися із поняттями «доменне ім'я, торговельна марка, кіберсквотинг тощо.

Закон України «Про електронні комунікації» визначає домен як частину ієрархічного адресного простору мережі Інтернет, що має унікальну назву (доменне ім'я), що її ідентифікує, обслуговується групою серверів доменних імен та централізовано адмініструється [3].

Однак наведене визначення пояснює лише технічну сторону адресації домену, не розкриваючи його правового статусу. Доцільним буде навести думку Рузакової О.А., яка зазначає, що за правовою природою доменне ім'я відрізняється від торговельної марки. Відмінності між доменним іменем та торговельною маркою зводяться до того, що товарні знаки мають територіальні межі дії та реєструються стосовно певної групи товарів чи послуг, тоді як доменні імена по суті екстериторіальні, тобто мають силу незалежно від країни,

у якій вони були зареєстровані, і жодним чином не обмежують володільця доменного імені у здійсненні своєї діяльності [4].

Слід також зазначити, що на відміну від торговельної марки, строк реєстрації доменного імені не обмежений у часі.

Серед науковців існує думка, що доменне ім'я не є самостійним об'єктом права інтелектуальної власності, а лише може бути складником знаку для товарів і послуг або іншого засобу індивідуалізації, формою використання торговельної марки або іншого засобу індивідуалізації або може бути самостійним комерційним або некомерційним позначенням [5].

Так, Л. Тарасенко дотримується думки, що зміст права на доменне ім'я залежить від того, які об'єкти цивільних прав відображені у словесному вираженні доменних імен (торговельна марка, комерційне найменування, зазначення походження товару, об'єкт авторського права, ім'я фізичної особи тощо). Від характеристики такого об'єкту, а переважно це об'єкт інтелектуальної власності, визначаються обсяг і зміст відповідних прав.

Що стосується поняття «кіберсквотинг», то законодавчому рівні в Україні воно не розкрито взагалі. Походить даний термін від англійського слова «squatting», що означає «самовільне поселення».

На думку Т. Кудрицької кіберскотер – це особа, яка може бути притягнена до цивільної відповідальності власником торговельної марки, включаючи персональне ім'я, якому надана така ж правова охорона, як і знаку, безвідносно до товарів або послуг сторін, якщо ця особа мала недобросовісний умисел отримати прибуток із використання такого знака, включаючи персональне ім'я, або якщо ця особа зареєструвала ім'я, здійснює торгівлю (продаж, купівлю, видання ліцензій, надання у борг, заставу або будь-яке інше передання імені з метою отримання доходу внаслідок такого передання), використовує доменне ім'я, яке:

- у разі, якщо торговельна марка є відмінною на час реєстрації доменного імені, є ідентичним або схожим до ступеня змішування з такою торговельною маркою;

- у разі, якщо відома торговельна марка була відомою на час реєстрації доменного

імені, є ідентичним або схожим до ступеня змішування з такою торговельною маркою;

- є торговельною маркою, словом або іменем, котрі охороняються відповідно до секції 706 глави 18 Кодексу США.

Автор робить висновок, що для «кіберсквотингу» характерні такі ознаки: по-перше, це діяльність особи у мережі Інтернет, спрямована на реєстрацію певного позначення, як правило, доменного імені; по-друге, дії особи з реєстрації такого імені є неправомірними, тобто здійснюються за відсутності будь-яких прав на доменне ім'я; по-третє, такі дії є умисними, недобросовісними та спрямованими на отримання прибутку від можливого перепродажу неправомірно зареєстрованого доменного імені [6].

З визначенням поняття «торговельна марка» ситуація значно краща, адже відповідно до змісту Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» торговельною маркою визнається позначення, за яким товари і послуги одних осіб відрізняються від товарів і послуг інших осіб.

Торговельною маркою може бути будь-яке позначення або будь-яка комбінація позначень, які придатні для визначення товарів (послуг), що виробляються (надаються) однією особою, від товарів (послуг), що виробляються (надаються) іншими особами. Такими позначеннями можуть бути, зокрема, слова, літери, цифри, зображувальні елементи, комбінації кольорів [7].

Таким чином, оскільки домен являє собою словесне позначення, він може бути ідентичним або схожим до ступеню змішування зі словесними торговельними марками, що і породжує доменні спори.

Варто зазначити, що існує два види доменів – домени верхнього рівня (домени, створені на основі кодування назв країн відповідно до міжнародних стандартів) і домени другого рівня. Доменом верхнього рівня ієрархічного адресного простору мережі Інтернет є, наприклад, домен .UA – домен із прив'язкою до держави Україна. Такий домен створений на основі кодування назв країн відповідно до міжнародних стандартів для обслуговування адресного простору українського сегмента мережі Інтернет.

У свою чергу доменом другого рівня слід вважати частину адресного простору мережі Інтернет, що розташовується на другому рівні ієрархії імен у цій мережі.

Так, порядок реєстрації доменних імен другого рівня в домені .UA визначено Регламентом особливостей реєстрації приватних доменних імен другого рівня в домені .UA. Цей регламент не є (в розумінні українського законодавства) ані нормативно-правовим документом, що встановлює права та обов'язки будь-яких третіх осіб, ані документом, що унормовує правовідносини між будь-якими особами. У свою чергу регламент є частиною договорів, укладених тільки між Адміністратором домену .UA та реєстраторами доменних імен.

Будь-які інші правовідносини, що виникають у зв'язку із створенням, використанням доменних імен (в тому числі в домені .UA) регулюються відповідним українським та міжнародним законодавством. Зокрема, положеннями законодавства, які регулюють правовідносини, пов'язані з телекомунікаціями та захистом персональних даних [8].

Національні суди переважно відносять регламент до звичаїв ділового обороту. Зокрема, Господарський суд міста Києва у рішенні від 12.01.2021 року у справі № 910/11996/20 [9], посилаючись на частину 1 статті 7 Цивільного кодексу України, застосував регламент як звичай ділового обороту послуг з делегування доменних імен. У згаданому рішенні зазначено, що документами, які регулюють відносини у сфері процедури делегування доменних імен (передання в користування доменного імені певній особі, внесення будь-яких змін до запису про це доменне ім'я тощо), є Регламент особливостей реєстрації приватних доменних імен другого рівня в домені .UA, а також Регламент публічного домена, яких дотримуються всі учасники ринку доменних імен.

Положення цих регламентів можуть застосовуватися як звичай ділового обороту послуг з делегування доменних імен для врегулювання спірних відносин.

Аналогічна позиція міститься й у постанові Київського апеляційного господарського суду від 21.01.2009 року у справі №12/82 [10]. Так, суд застосував Пра-

вила домену .UA як звичай. У рішенні суду вказано, що пунктом 1.2 Правил домену .UA визначено, що ці Правила розроблені адміністратором домену .UA з дотриманням чинних правил ICANN (RFC#1591, ICP-1) з урахуванням рекомендацій ICANN, CENTR, US DoC, WIPO, а також міжнародного досвіду, є умовами надання адміністратором домену .UA третім особам послуг з адміністрування й технічного супроводу домену .UA. Тому ці Правила як джерело права є звичаєм (аб. 2 ч. 1 ст. 7 Цивільного кодексу), а саме - правилом поведінки, яке не встановлене актами цивільного законодавства, але є ustalеним у певній сфері цивільних відносин.

Так, зазначеним регламентом встановлено, що лише для реєстрації доменів верхнього або першого рівня (зокрема доменів в зоні «UA») необхідно бути власником прав на відповідні словесні торговельні марки. У свою чергу реєстрація домену другого або третього рівня є вільною, що створює передумови для можливих зловживань, адже кіберскотери жодним чином не обмежені у своїх протиправних намірах.

Слід зазначити, що останні роки національні суди демонструють доволі установлену й однозначну практику розв'язання даної категорії спорів та в якості дієвого та ефективного способу захисту порушеного права власника торговельної марки обирають заборону використання порушником у доменному імені позначення, яке відтворює зареєстровану торговельну марку іншої особи. Доцільним буде навести низку рішень національних судів України, які стали зразковими для даної категорії справ.

Рішенням Солом'янського районного суду м. Києва від 20.11.2015 року у справі №760/16507/15-ц задоволено позов Компані Женераль дез Етабліссмон Мішлен до ТОВ «Хостінг Україна» про припинити порушення прав інтелектуальної власності на торговельні марки серії «MICHELIN» шляхом заборони використовувати позначення «MICHELIN», «МИШЛЕН» у мережі Інтернет та в доменних іменах [11].

Також заочним рішенням Печерського районного суду м. Києва від 30.11.2016 року у справі №757/45200/16-ц заборонено від-

повідачу-фізичній особі незаконно використовувати знак для товарів та послуг шляхом застосування його в мережі Інтернет та застосування його в назві доменних імен. У даному кейсі суд посилався на статтю 20 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», яка визначає, що порушенням прав власника свідоцтва вважається також використання без його згоди в доменних іменах знаків та позначень» [12].

Позиція національних судів переважно зводиться до того, що в Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» можна зустріти вказівку на те, що саме правовласник має право використовувати зареєстровану торговельну марку в мережі Інтернет, а також що порушенням прав власника свідоцтва вважається також використання торговельних марок без його згоди в доменних іменах. Іншими словами, власники зареєстрованих торговельних марок можуть забороняти іншим особам їх використання у доменному імені. Крім того, заборона розповсюджується не лише на тотожні позначення, а й на позначення, які мають схожість до ступеня змішування.

Варто зазначити, що судовий захист порушеного права є не єдиним можливим та, часом, не найефективнішим. Слід приділити увагу альтернативному шляху вирішення доменних спорів, а саме - Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy (UDRP).

Інтернет-корпорацією з призначення доменних імен та номерів ICANN були запропоновані положення, що стосуються альтернативних процедур вирішення доменних спорів та які закріплені в Єдиній політиці розгляду спорів щодо доменних імен (Політика UDRP), розроблених Всесвітньою організацією інтелектуальної власності (ВОІВ) та прийнятих ICANN у 1999 році.

У зв'язку із прийняттям відповідної політики, на базі ВОІВ було створено акредитований центр, що уповноважений розглядати спори стосовно доменних імен - Центр арбітражу та посередництва ВОІВ.

Політика UDRP застосовується до родових доменів верхнього рівня (загальні домени верхнього рівня (gTLD), зокрема: .aero, .asia, .biz, .cat, .com, .coop, .info,

.jobs, .mobi, .museum, .name, .net, .org, .pro, .tel, .travel. Політика розгляду доменних спорів прийнята всіма акредитованими реєстраторами доменних імен у зонах .com, .net та .org., а також деякими адміністраторами національних доменів першого рівня.

Політика UDRP встановлює певний перелік спорів, у зв'язку з якими призначається адміністративний процес. Участь у таких спорах власника доменного імені, як однієї зі сторін договору, є обов'язковою. Основою для початку адміністративного процесу є подання скарги третьою особою відповідно до встановленої процедури.

Визнання реєстрації домену недобросовісною можливе за умови доведення трьох основних обставин:

- чи є доменне ім'я ідентичним або схожим до ступеня змішування зі знаком для товарів та послуг, на який заявник має виключні права;
- чи є у поточного власника права та законні інтереси стосовно оспорюваного доменного імені;
- чи дійсно доменне ім'я було зареєстровано та використовується недобросовісно.

За умови доведення зазначених обставин доменне ім'я переходить від відповідача до особи, яка подала скаргу.

19 грудня 2019 року на території України стало можливим позасудове вирішення спорів, що стосуються доменних імен .UA та COM.UA. Адміністративна процедура UA-DRP аналогічна розробленій ВОІВ політиці UDRP 1999 року.

Акредитованим органом, що наразі приймає рішення у категорії доменних спорів щодо доменів .UA та COM.UA, визначено Центр Арбітражу та Посередництва ВОІВ. У свої діяльності при вирішенні питань, пов'язаних з порушенням прав у визначеній сфері, Арбітражний центр керується:

- Єдиною політикою вирішення спорів щодо доменних імен в домені .UA (Політика .UA);
- Правилами Єдиної політики вирішення спорів щодо доменних імен в домені .UA (Правила .UA);
- Правилами ВОІВ Єдиної політики вирішення спорів щодо доменних імен в домені .UA (Додаткові Правила ВОІВ).

Основними перевагами вирішення спору з використанням UDRP в порівнянні з іншими методами захисту є швидкість – зазвичай, від моменту подання заяви до Арбітражного центру до моменту винесення рішення і передачі домену законному власнику проходить не більше 60 днів; інтернаціональність – для даного способу розв’язання доменного спору територіальність не має суттєвого значення; вартість звернення – за загальним правилом розгляд справи одним арбітром щодо одного доменного імені коштує близько \$ 1500 (в залежності від обраного центру), а розгляд трьома арбітрами – близько \$ 4000.

Разом із тим, основним недоліком даної процедури є те, що за результатом розгляду і вирішення доменного спору арбітр може прийняти рішення про передачу домену або про його скасування. Тоді як для стягнення упущеної вигоди, компенсації збитків тощо доведеться звертатися до національних судів. Разом із тим, наявність позитивного рішення Центру Арбітражу та Посередництва ВОІВ значно полегшить та прискорить розгляд і вирішення справи національним судом.

Висновки з дослідження та перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Ефективний захист прав власників торговельних марок сприяє добросовісній конкуренції, адже стимулює суб’єктів господарювання розвивати власний бренд, підвищувати якість власного товару чи послуг, що позитивно впливає на споживача та на економіку в цілому. Варто зазначити, що на законодавчому рівні не в повній мірі розкрита правова природа домену, оскільки наведено лише його визначення, тоді як суть поняття залишається невизначеною, що створює передумови для зловживань. Разом з тим, порушення прав інтелектуальної власності в мережі Інтернет хоча і розповсюджене явище, однак останнім часом можемо спостерігати позитивні зміни, які полягають у тому, що суди переважно стають на бік правовласників та приймають рішення на користь останніх. Окрім того, альтернативні способи розв’язання доменних спорів значно полегшають відновлення порушених прав власників торговельних

марок. При цьому судовий шлях вирішення даної категорії спорів є також дієвим та ефективним, адже він надає можливість не лише припинити порушення, а й стягнути з порушника заподіянні збитки.

Список використаної літератури:

1. Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» від 15.12.1993 року № 3689-XII, UPL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3689-12#Text> (дата звернення – 15.02.2023 року)
2. INSIDER. MILLION-DOLLAR URLS: The most expensive domain names of all time. UPL: <https://www.businessinsider.com/most-expensive-domain-names-of-all-time-2015-7> (дата звернення – 17.02.2023 року)
3. Закон України «Про електронні комунікації» від 16.12.2020 року №1089-IX, UPL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1089-20#Text> (дата звернення – 03.03.2023 року)
4. Рузакова О.А. Право інтелектуальної власності [Електронний ресурс] UPL: <http://uristinfo.net/avtorskoe-pravo/53-0a-ruzakova-pravo-intellektualnoj-sobstvennosti/1022-tema-6-prava-na-netraditsionnye-obekty-1-intellektualnoj-sobstvennosti.html?start=3+> (дата звернення – 04.03.2023 року)
5. Tarasenko L.L. Domain name dispute resolution, с. 133–137, URL: <http://law.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2013/10/Final-1.pdf> (дата звернення – 04.03.2012 року)
6. Кудрицька Т. Доменні спори в Україні: останні тенденції та перспективи застосування альтернативних способів вирішення, URL: https://vkr.ua/publication/domain_disputes_in_ukraine_latest_trends_and_perspectives_of_alternative_dispute_resolution (дата звернення – 15.02.2023 року)
7. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 року № 435-IV, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення – 03.03.2023 року)
8. Регламент особливостей реєстрації приватних доменних імен другого рівня в домені .UA, URL: <https://www.hostmaster.ua/policy/?ua> (дата звернення – 05.03.2023 року)
9. Рішення Господарського суду міста Києва від 12.01.2021 року у справі

-
- № 910/11996/20, URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/94590353> (дата звернення – 01.03.2023 року)
10. Постанова Київського апеляційного господарського суду від 21.01.2009 року у справі №12/82, URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/2898679> (дата звернення – 10.02.2023 року)
11. Рішення Солом'янського районного суду м. Києва від 20.11.2015 у справі №760/16507/15-ц, URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/53869303> (дата звернення – 19.02.2023 року)
12. Рішення Печерського районного суду м. Києва від 30.11.2016 року у справі №757/45200/16-ц, URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/64013904> (дата звернення – 10.02.2023 року)
-

Pyrtskhalava K. Current issues of illegal use of trademarks in domain names

The article is dedicated to the topical issue of unauthorized use of trademarks in domain names and the negative impact of this phenomenon on rights holders and consumers. The article aims to draw attention to the issue of unauthorized use of trademarks in domains and to explore potential solutions. The article is devoted to the study of topical issues related to the misuse of trademarks in domain names. The article reveals the concept of "domain name" and examines the connection between a domain and objects of intellectual property rights, in particular a trademark. The definition of the term "cybersquatting" is given. Analyzed the primary purpose of a domain and its value. An approach to determining the legal nature of a domain name is proposed. The question of the commercial value of a domain name is highlighted. The article provides a concise comparative analysis of a domain name and a trademark. The national judicial practice on the resolution of domain disputes was analyzed. Alternative ways of resolving domain disputes were considered, in particular the UA-DRP (Ukrainian Domain Name Dispute Resolution Policy) administrative procedure. UA-DRP administrative procedure can become a useful tool for protecting rights holders and resolving disputes related to domain names without the need to initiate a complex legal process. The advantages and disadvantages of the specified procedure for resolving disputes related to the illegal use of a domain name are highlighted. In the article, among other things, gaps in the legal regulation of the domain name system in Ukraine are also explored, and optimal ways to address them are proposed. This article may be useful for researchers, law students, practicing lawyers, inventors, and anyone interested in intellectual property or dealing with it in practical activities.

Key words: trademark, sign for goods and services, intellectual property, domain, domain name, domain disputes, court practice, use of trademark.